

PROLOG

„Ach, piráti.“ Jora Malli téměř laskavě zavrtěla hlavou. „Nikdy se nepoučí.“

Togrutská mistryně Jedi seděla vedle svého padawana v jejich vzdušném spídru PI-R, zatímco pronásledovali pirátský skif masivními staveništi, pokrývajících dobrou třetinu Coruscantu. V posledních několika desetiletích, od začátku nejnovějšího stavbařského boomu na planetě, sem byly dováženy cenné rudy a hmoty, které piráty lákaly. A mnoho let nebylo zdaleka nemožné ukrást nějaký náklad a uniknout s ním. Ano, Coruscant byl centrální svět Republiky s obrovskými bezpečnostními silami. Ale na této planetě bylo obrovské *všechno* – včetně příležitostí k úkrytu a útěku.

Postupně se však Coruscant stával pořádanějším místem. Dokonce i důležitějším místem. A byl už domovem největšího chrámu Jediů v galaxii.

Což znamenalo, že bude ještě bezpečnější než dřív. Bylo načase, aby si to piráti konečně uvědomili.

Jora otevřela ústa, aby padawanovi řekla, co cítí – že se je piráti pokusí překvapit výkrutem vzhůru –, ale Reath už zvedal spídr nad pavučinu konstrukčních nosníků k jasnému nebi.

Jeho moc v Síle není pozoruhodná, alespoň ne na Jedie, pomyslela si, když si svého mladého lidského padawana prohlížela. Vitr mu cuchal tmavohnědé vlasy do ještě většího hnízda než obvykle. Ale Reath je pilnější než drtivá většina padawanů, které jsem poznala. Naladil se na moje myšlenky ne díky přirozenému nadání, ale díky silné vůli – a udělal to rychleji, než se to daří těm přirozeně nadaným. Dojde dál než většina z nich... možná způsoby, které zatím nechápe.

Jejich vzdušný spídr překonal vrchol stavby a Jora s Reathem byli na okamžik odměnění panoramatickým výhledem na lesknoucí se budovy Coruscantu – mnohé z nich korunovalo stříbřité lešení, ale většina byla dokončená, kompletní a lesklá. Sluneční světlo pronikalo řídkými mraky na bledém nebi a zbarvovalo všechno do růžova a do zlatova. Jejím očím se zdála nejkrásnější pětice věží Chrámu Jediů na obzoru.

Potom se z bludiště budov vynořil pirátský skif. Jeho pilot si svou chybu uvědomil příliš pozdě. Reath okamžitě vypálil vlečné lano. Jeho magnetický drapák vystřelil a zachytil se na trupu skifu.

„Znáš specifikace pohonu toho skifu?“ zeptala se klidným hlasem Jora.

„Ne, mistryně Joro.“ Reath se zatvářil nechápavě a pak zhrozně, když mu to došlo. „Ach, n–“ Poslední slovo bylo uřato, když se skif zoufale vrhl k povrchu, přičemž snadno přemohl motor spídru a táhl Jedie s sebou.

Reathova ruka sáhla po ovladači, aby úchyt uvolnil, a zůstala na místě, připravena jednat. Takže už vycítil, co měla Jora v plánu. Usmála se a připravila se, zatímco jí lečku pod pruhovanými montraly vlála ve větru. Upírala zrak na sotva znatelnou siluetu pilota v kokpitu skifu, který se snažil uniknout tak zběsile, že by je přitom mohl všechny zabít.

„Ani náhodou,“ zašeptala si Jora pro sebe a skočila.

Skok ji přenesl ze spídru přímo na skif a ona dopadla podrážkami bot tvrdě na kokpit. Zažehla světelný meč. Jeho bílá čepel se mihla vzduchem, zanořila se do kokpitu a vyřízla v něm díru. Mírný záchvěv jí prozradil, že Reath uvolnil lano – *dokonalé načasování*, pomyslela si. Síla zpevnila její postoj a dovolila jí udržet se, třebaže pilot divoce zmítal skifem ve snaze ji setřást. Reath ve spídru se držel hned za nimi; to, co začalo jako nehoda, se teď blížilo dechberoucímu pronásledování.

Jora prorazila zbytek otvoru a skočila do kokpitu. Piráti byli jejím útokem tak vyděšení – nebo to možná bylo jejím světelným mečem –, že ji žádný neurazil ani vytasením blasteru. Skif se nicméně dál řítil k rychle se blížící zemi. Ani ne za dvě minuty se zabijí v drtivé havárii.

„Zvedněte prosím tu loď nahoru,“ požádala, „a ohlaste se v nejbližší dokovací stanici k zatčení.“

Rodianský pilot zaváhal. V tom zlomku sekundy v něm ucítila hněv. Planul dost silně na to, aby ho přiměl obětovat život svůj i svých společníků, jen aby ji vzal s sebou?

Možná.

Jora v nenuceném gestu mávla volnou rukou. „Chcete se ohlásit v nejbližší dokovací stanici.“

„Chceme se ohlásit v nejbližší dokovací stanici,“ zarecitovali piráti unisono a pilot poslušně plavidlo srovnal. Jora se ohlédla přes rameno a viděla, že Reath se s úsměvem zářivým jako slunce zařadil se spídreem za ně.

Škoda že ho o ten úsměv na nějaký čas připravím, pomyslela si. Ale moc dlouho to oznámení už nemůžu odkládat.

Dokázala to zdržovat další hodinu. Tak dlouho trvalo, než piráty zatkl a převzal správný úřad a než prohlédli spídr, jestli nebyl poškozen. Reath s ním letěl za dost náročných podmínek.

Nadále se ovšem soustředil na svou jedinou chybu. „Zítra začnu s podrobným studiem specifikací motorů,“ slíbil, když spolu odcházele ze stanice mezi myriádami kójí a stánků, které v té oblasti tvořily něco jako trvalé pouliční tržiště, a míjeli skupinku Bithů pocházející až z Vnějšího okraje, jež rozmlouvala nad džbanky Přístavu v bouři. „Už mám seznam lodních modelů, na které bych se měl zaměřit, kdybyste si ho chtěla prohlédnout.“

„To v tuhle chvíli není naše největší starost.“ Jora si založila ruce za zády. „Ty a já jsme tady na Coruscantu strávili hodně času. Cestoval jsem mnohem méně než jiní padawani tvého věku.“

„Ale cestovali jsme,“ namítl Reath. „Dost na to, abych věděl, že celá galaxie není jako Coruscant a že tady se mi líbí nejvíc. Kromě toho jsem s tím byl srozuměn, když jste si mě vybrala, mistryně Joro. Jen málo pada-

wanů má takové štěstí, aby se učili od člena Rady Jediů. Následkem toho cestují o něco méně – to zase není tak velká oběť.“

Jora ho však nenechala jen tak vyklouznout. „Pro tebe to není žádná oběť. Z Archivů by tě občas nevytáhla ani gravitační studna.“

Reath se zazubil a sklopil hlavu. „Tak jo, máte pravdu. To je jeden z důvodů, proč jsem si vždycky myslel, že se skvěle doplníme.“

„Já taky. Přesto přišel čas, abychom si oba rozšířili obzory. Přijala jsem nové zařazení, které nás na příštích mnoho let zavede daleko od Coruscantu. Poletíme do pohraniční oblasti.“

Přesně jak Jora předpokládala, první Reathovou reakcí bylo zděšení. Málem zakopl o obrubník před stánkem s bilbringským jídlem. „Ale – Rada –“

„Brzy z Rady na dohlednou budoucnost odejdu,“ vysvětovala. „Toto zařazení je dost důležité, aby ospravedlnilo dlouhodobý závazek, a já se přihlásila dobrovolně. Je to práce, která se hodí pro moje diplomatické schopnosti. Přesto bych ji nepřijala, kdybych si nemyslela, že je to důležité i pro tebe.“

„Proč?“ vyhrkl Reath. „Jak může být důležité opustit Coruscant kvůli – nějakému místu uprostřed ničeho –“

„Místu, kde Jediové kdysi pokládali své životy za ochranu obyvatel té části vesmíru,“ přerušila ho Jora. „To není uprostřed ničeho. Zaslouží si to náš respekt.“

„Jistě. Nemyslel jsem to neuctivě.“ Obličej mu zbledl a pihy na nose a na tvářích se zvýraznily. Joře se líbilo, když měli lidé vlastní obličejové značky. „Jenom chci říct, že pracuju jako archivář, snažím se v tom být dobrý a nezdá se mi, že v pohraničí je jich tolik zapotřebí.“

Zamyšleně naklonila hlavu. „Možná by ses divil. Ale chci, abys byl víc než jen archivář, Reathe. Ty se raději soustředíš na oblasti, ve kterých podle tebe píše platí víc než talent,“ dodala jemněji. „Ale máš víc než dost talentu na všechno, pro co se rozhodneš – a snaha se *vždycky* počítá. Při každém úkolu, na každém místě.“

„Nepočítá se víc tady? Kde udělá nejvíc dobra?“

Jora napůl laskavě, napůl nevěřičně zavrtěla hlavou. „Můj první padawan toužil po nekonečném dobrodružství. Ten druhý by se mu nejraději

vyhnul. Ve skutečnosti jste oba potřebovali jedno a totéž: rovnováhu. Našla jsem ji pro něj a najdu ji i pro tebe.“

(Alespoň doufala, že ji Dezovi pomohla najít. Občas o tom pochybovala, když slyšela o jeho kouscích na Zeitooinu a Christophsis.)

Hloubka Reathovy hrůzy by byla komická, kdyby nebyla tak upřímná. To byla jedna z věcí, které vám o práci mistra nikdy neřeknou – že při tvrdé lekci víc bolí být učitelem než žákem. „Pověz mi, Reathe, proč nemůžeš přejít Kyberový oblouk sám?“

Reath se zamračil. „Musím?“

Jora neodpověděla. Kyberový oblouk stál v jedné rozlehlé meditační místnosti coruscantského chrámu. Každý krystal oblouku byl krystal Kyber sebraný z poškozeného světelného meče rytíře Jedi padlého v boji. Přestože se ve světle nádherně třpytil, byl připomínkou ceny, kterou ti Jediové za poslední tisíciletí zaplatili při prosazování spravedlnosti. Základnu měl širokou, ale vrchní křivka oblouku byla schválně ponechána velice tenká, aby představovala rizika, kterým padlí čelili.

Zlézání a překročení Kyberového oblouku byla pokročilá meditační technika. Většina Jediů se o ni nikdy nepokusila – pouze ti, kteří cítili, že je k tomu vybízí Síla. Takže kdyby Reath trval na tom, že její otázku vezme doslova, nikdy by nenašel odpověď.

Přesto ji tak vzal. „Myslím, že ho dokážu přejít. Přecházeli jsme po provazech a kabelech tenčích než on. Chcete, abych to zkusil?“ Reath se na ni opět podíval s nadějí. „Když ho přejdu sám, znamená to, že nemusím do pohraničí?“

„Ani ty, ani jiný Jedi nepřejde oblouk sám,“ prohlásila Jora. „A nikomu se to nikdy nepodaří. Až budeš vědět proč, jistě porozumíš i tomu, proč míříme do pohraničí.“

Reath si povzdechl. Zklamání z něj takřka čišelo, ale obdivuhodně se ovládal. „Kam letíme?“ podařilo se mu zeptat. „Totiž konkrétně?“

Jora zvedla hlavu a zadívala se do nebe, jako by za zapadajícím sluncem viděla hvězdy. „K majáku Republiky,“ řekla. „Na Hvězdosvit.“